

A Fővárosi Ítéltábla a Pivarnyikné dr. Juhász Emőke Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek,  
a Szemethy Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe)** I. rendű, II. rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű és III. rendű alperes neve (**III. rendű alperes címe**) III. rendű alperesek ellen felelősség megállapítása iránt indított perében,  
a Fővárosi Törvényszék 2017. május 23. napján kelt, 12.G.43.883/2014/78. számú ítélete ellen, a felperes részéről előterjesztett fellebbezés folytán, a 2018. október 10. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

#### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a II. és III. rendű alperesek részére együttesen tizenöt napon belül 250.000 (Kétszázötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget. A peres felek perköltségüket ezt meghaladóan maguk viselik.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

#### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 78. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte arra, hogy fizessen meg az I., II. és III. rendű alperesek részére fejenként 635.000 forint perköltséget.

A bíróság a határozat indokolásában tényként állapította meg, hogy a felperes a 2006. augusztus 3. napján létrejött bérleti szerződésekkel bérbe adta a **CM Kft.**-nek három ...i üzlethelyiségét az esetlegesen ahhoz tartozó udvarokkal, amelyekben a bérlő élelmiszer üzleteket üzemeltetett. A felek a szerződéseket határozott időtartamra kötötték és több ízben meghosszabbították. A 2009. évtől a jogviszonyba a bérlő jogutódjaként a **CMP Kft.** lépett. A **CMP Kft.**-ből 2011. december 19-ével kivált az **E Kft.**, amely kifejezetten a perbeli három bérlemény üzemeltetését vette át. A társaságot a cégbíróság 2012. április 20. napján vette nyilvántartásba, a cég törzstőkéje 1.000.000 forint készpénz, törzstőkéen felüli vagyona az átalakulási vagyonmérleg tervezet szerint 111.864.820 forint volt. A fennmaradó társaság neve 2012. október 19-étől **MP Kft.**-re változott.

Az **E Kft.** a bérlemények vonatkozásában a bérleti díj fizetési kötelezettségének 2013. január 1-jétől nem tett eleget, ebben az időszakban rezsi díj tekintetében is elmaradásai voltak. 2013. március 1-jén a beszállítójaként közreműködő **MP Kft.** javára jelzálogjogot alapított a bérleményekben lévő valamennyi árun, mint ingóságokon. Később a teljes árukészlet átszállításra került a másik két bérleményből a ... terei üzletbe, ahonnan azt kiárusították.

A bérlő magával szemben csődeljárást kezdeményezett, amelynek kezdő időpontja 2013. március 22. napja. A vagyongfelügyelőként kijelölt **V Kft.** előírására a bérlő havi 3.000.000 forint tartalék képzését vállalta és 2013. október 31-éig összesen 20.400.000 forint tartalékot képzett, emellett 15.875.249 forint pénzeszköze volt bankszámlán. A társaság a tartalékot fokozatosan felhasználta, 2013 decemberében és 2014 májusában, annak terhére rendezte a boltokba beszállító cégek számláit és a munkabérekét. A házipénztárból a bolti működés költségeit fedezte, a kiadásokról a vagyongfelügyelőt időszakonként tájékoztatta.

A felperes a bérleti szerződéseket 2013. június 4-én azonnali hatállyal felmondta, a birtokba adásra felszólított bérlő kötelezettségének nem tett eleget, mert a felmondás alaposságát vitatta.

Az **E Kft.** vagyona a 2012. április 20-ától 2013. október 31-ig tartó időszakban 152.000.000 forinttal csökkent, majd 2014. július 14-én felszámolás alá került, a felszámolás alatt bejelentett hitelezői igények összege 198.270.389 forint volt, amelyből a felperes bérleti díj és rezsi díj címén fennálló követelése 122.764.576 forint összeget tett ki.

A felperes az elsőfokú bírósághoz 2014. szeptember 24. napján érkezett keresetében azt kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az I. rendű alperes, mint az **E Kft.** egyedüli tagja korlátlan és teljes felelősséggel tartozik a felperessel szemben fennálló 80.446.995 forint összegű tartozásért, mert tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott, ezért a Cstv. 63. § (2) bekezdése alapján korlátlan felelőssége megállapítható.

Mint tartósan hátrányos üzletpolitikára az I. rendű alperes esetében arra hivatkozott, hogy az **E Kft.**-nek a **CMP Kft.**-ből való kiválásáról úgy döntött, hogy a működéshez szükséges feltételeket nem biztosította. Hivatkozott a tartósan hátrányos üzletpolitikát megvalósító magatartásként az árukészleten, mint ingóságon alapított zálogjogra és az árukészlet elszállítására, továbbá arra, hogy az I. rendű alperes passzív magatartást tanúsított a cég gazdálkodása kapcsán.

A II. és III. rendű alperesekkel szembeni kereseti kérelme annak megállapítására irányult, hogy a II. és III. rendű alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési tevékenységét nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ezáltal pedig az **E Kft.** vagyona 145.638.000 forinttal csökkent. Kérte annak megállapítását is, hogy a fenti magatartások folytán a II. és III. rendű alperes a hitelezői követelések megtérülését teljes mértékben megghiúsította. Kérte azt is, hogy a II. és III. rendű alpereseket a bíróság egyetemlegesen kötelezze 80.446.995 forint biztosíték nyújtására, amelyet bírói letétként kért teljesíteni. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját 2012. április 20. napjában jelölte meg.

A felperes a III. rendű alperes felelősségének megállapításával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy ő az **E Kft.** képviselőjét ténylegesen ellátta, döntéseire meghatározó befolyást gyakorolt. Ennek kapcsán hivatkozott a bérleti jogviszony körében történt tárgyalások során a III. rendű alperes szerepére.

A hitelezői érdekek sérelmét, illetőleg a vagyonsökkenést okozó II. és III. rendű alperesi magatartásként azt jelölte meg, hogy az **E Kft.** kiválásáról való döntés ténylegesen a hitelezői igények kielégítésének megghiúsítása céljából történt, továbbá a II. és III. rendű alperesek hitelezői értekezleteket hívtak össze, azonban ott ténylegesen együttműködési szándékot nem mutattak, a csődeljárás befejezését késleltették és „jogszállítóba ütköző módon” próbáltak hitelezői értekezletet összehívni. Mindezek mellett elzárkóztak a bérleti díj megfizetésétől, miközben a saját érdekcsoportba tartozó hitelezők, így a **P Kft.** és az **MP Kft.** hitelezői érdekeit előnyben részesítették. Utalt arra is, hogy a II. és III. rendű alperesek nem működtek együtt a vagyongfelügyelővel, a házipénztár állapotáról, az abban bekövetkezett mozgásokról nem tájékoztatták, ahogy a megrendelt áruk mennyiségéről és a házipénztárból eltűnt fedezetről sem. A vagyongfelügyelő felszólítására tartalékot csupán 18.000.000 forint erejéig képeztek 2013. október 9-éig, majd azt ténylegesen más célra használták fel, nem a bérleti díj és rezsi költség megfizetésére. Arra is hivatkozott, hogy az árukészlet elszállításra került, amely tulajdonképpen a bérlő tartozásának fedezetét vonta el, továbbá a bérleti szerződés felmondását követően a bérleményeket

nem adták át, azt ingyenesen használták, mert bérleti díjat továbbra sem fizettek.

Mindezek alapján úgy ítélte meg, hogy a II. és III. rendű alperesnek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott felelőssége megállapítható.

A II. és III. rendű alperes esetében hivatkozott arra is, hogy nem tettek eleget az éves beszámoló letétbe helyezési kötelezettségüknek, ezért esetükben a hitelezői érdekek sérelmét a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésének utolsó fordulata alapján vélelmezni kell. Mindemellett a felperes nem tette vitássá azt, hogy a 2012. évre vonatkozóan a beszámoló közzétételre került.

Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az I. rendű alperes azzal védekezett, hogy ő tartósan hátrányos üzletpolitikát nem folytatott, a tulajdoni szerkezetben a változás azért történt, mert a működőképesség veszélybe került. A bérleti díj fedezete kapcsán utalt arra, hogy a 18.000.000 forintos betét - mint a bérleti díj általa elfogadható mértékének megfelelő fedezete - rendelkezésre állt.

A II. rendű alperes nem vitatta, hogy a felperes által megjelölt időszakban az **E Kft.** ügyvezetését ellátta, azt azonban vitatta, hogy tevékenysége a hitelezői érdekek sérelmével járt illetőleg, hogy megbízatása alatt a vagyon csökkent. Állította azt is, a 2013. október 31-ei taggyűlés jegyzőkönyvében rögzítésre került, hogy az ügyvezetői feladatokat ezt követően már nem látja el, csak a bankszámla feletti rendelkezési jogra, kapcsolattartásra, illetőleg a csődeljárásban való képviselőre jogosult. Véleménye szerint az ezt követő magatartások már nem róhatóak a terhére. Vitatta, hogy nem tett eleget az éves beszámoló készítési feladatának. Véleménye szerint ez a feladat csupán a 2012. évre vonatkozóan terhelte őt, 2013-ban már az új ügyvezetőnek kellett a mérleget elkészíteni és a közzétételről gondoskodni. Állította, hogy a reális bérleti díj összegének letétbe helyezését teljesítette, ezt meghaladó tartalékképzési kötelezettség nem terhelte. A vagyonfelügyelővel együttműködött, a házipénztárból a beszállítók követeléseit rendezte, erről a vagyonfelügyelőt tájékoztatta. Hangsúlyozta a zálogjog alapításának szükségességét és állította azt is, hogy az árukészlet nem elszállításra, hanem összevonásra került más üzletben, ahonnan azt kiárúsították. Előadta azt is, hogy a **P Kft.** ténylegesen nem a cégcsoport tagja, hanem egy nagykereskedő, akitől az üzletek működéséhez szükséges árut szerezte be. A tartalék más célra való felhasználása és a birtokba adás elmaradása kapcsán arra hivatkozott, hogy ezen intézkedésekre ráhatása nem lehetett, mivel 2013. október 31. után a jogköre korlátozott volt.

A III. rendű alperes azt állította, hogy ő az **E Kft.** képviselőjére nem volt jogosult a felperes által hivatkozott időszakban és vitatta azt, hogy a cég üzleti tevékenységére befolyást gyakorolt volna. Vitatta a hitelezői érdekek sérelmét, illetőleg a vagyonszökkenést megalapozó tényállítások megalapozottságát is.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes vonatkozásában megállapította, hogy a felperes a kiválásra vonatkozó üzletpolitikai döntésre eredményesen azért nem hivatkozhat, mert a kiválásról való döntés megelőzi az **E Kft.** társaság létrejöttét, így a társaság egyedüli tagjaként az I. rendű alperes ilyen magatartást semmiképpen sem valósíthatott meg. Hivatkozott arra is, hogy a beszerzett igazságügyi szakértői vélemény, valamint annak kiegészítése kapcsán az is megállapítható, hogy a 2012. évben az **E Kft.** a követeléseket még teljesíteni tudta, a szakértői megállapítás szerint ebben az időszakban még segíthetett volna befektető felkutatása vagy a hatékonyság növelése, ilyen körülmények között tehát a kiválásról hozott döntés hibás üzletpolitikai döntésnek nem minősíthető. Az elsőfokú bíróság kifejtette azon álláspontját is, amely szerint a tartósan hátrányos üzletpolitika megvalósítása kapcsán tényállási elem a folyamatosság, amely egyetlen döntés által nem valósulhat meg, csupán rossz döntések sorozata vagy folytatólagosan meghozott ugyanazon döntés által. Úgy ítélte meg, hogy nem minősül ilyen döntésnek az árukészleten történt zálogjog alapítása sem, a szakértői véleményre hivatkozva állította, hogy ennek a döntésnek gazdasági realitása lehetett, mint ahogy az árukészlet átcsoportosításának is, ugyanis a cég nyereségességét ezek az intézkedések nem befolyásolták.

A III. rendű alperes vonatkozásában megállapította, hogy a felperes kétséget kizáró módon nem

igazolta azt az állítását, hogy a III. rendű alperes meghatározó befolyást gyakorolt a társaság döntéseire, mert erre vonatkozóan okirati bizonyítékot nem ajánlott fel, az erre vonatkozó előadások, vallomások ellentmondásosak voltak, amelyeket nem talált feloldhatónak. Ezen körülményekre figyelemmel azt állapította meg, a felperes nem igazolta azt, hogy a III. rendű alperes ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt volna az **E Kft.** döntéseire.

Az éves beszámoló készítési kötelezettség elmulasztásával megvalósuló vélelem kapcsán rögzítette, hogy a III. rendű alperes a felperes által sem vitatottan ténylegesen a cégnyilvántartásba bejegyzett ügyvezetőként nem szerepel, őt ügyvezetőként a társaság taggyűlése nem választotta meg, ezért az éves beszámoló készítésének és letétbe helyezésének kötelezettsége őt nem is terhelhette, mert a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 4. § (1) bekezdése és a 8. § (5) bekezdése ezt a kötelezettséget csak a gazdálkodó szervezet ügyvezetője részére írja elő.

A vélelem fennállását a II. rendű alperes esetében sem találta megállapíthatónak, tekintettel arra, hogy a 2012. évre vonatkozó beszámoló készítése és letétbe helyezése megtörtént. Megállapította, hogy a II. rendű alperes ügyvezetősége 2012. február 21. napjáig állt fenn, így azonban az ezt követően esedékes beszámolókészítési kötelezettség elmaradása a II. rendű alperes terhére nem róható.

A II. rendű alperesi magatartások értékelése kapcsán elsősorban azt szögezte le, hogy az **E Kft.** esetében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját a szakértői vélemény megállapításai alapján 2013. január 1-jében állapítja meg, figyelemmel arra, hogy a szakértő álláspontja szerint ez az időpont, amikor is felmerült, hogy a cég nem tudja törleszteni a tartozásait. A bíróság a szakértői vélemény alapján megállapíthatónak találta azt, hogy a II. rendű alperes ügyvezetősége idején az **E Kft.** vagyona 152.000.000 forinttal csökkent, amely tényre figyelemmel a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a vagyonsökkenés összefüggésben áll az ügyvezetőnek azon intézkedéseivel, amelyeket nem a hitelezői érdekekre figyelemmel tett.

Az elsőfokú bíróság ismételten hivatkozott arra, hogy a kiválásra vonatkozó gazdasági döntés nem vizsgálható a II. rendű alperes ügyvezetői döntéseként, mert a kiválásra az **E Kft.** megalakulása céljából került sor.

Megállapította, hogy a vagyonfelügyelővel való együttműködés hiánya, illetőleg a vagyonfelügyelőnek a házipénztárból történő kifizetéseket illetően, a meghatározott limit felett történt kifizetésről való tájékoztatásának elmaradása önmagában nem jelenti azt, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott tényállás megvalósult. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azért, mert mindezzel együtt annak megállapíthatósága is szükséges, hogy ez a magatartás, illetőleg mulasztás egyúttal a hitelezői érdekek sérelmére vezet, vagy a vagyont csökkenti.

Az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény alapján egyértelműen megállapíthatónak találta azt, hogy a házipénztárból történt kifizetések az üzlethelyiségek napi működését biztosították, azt a társaság munkabérre, a szállítók számláinak kiegyenlítésére, illetve adótartozások rendezésére használta fel. Megállapította, hogy a szakértői véleményből kitűnően a **P Kft.** és az **MP Kft.** részére történt kifizetések gazdaságpolitikailag indokolhatóak, figyelemmel arra, hogy beszállítók voltak. A szakértői véleményre is tekintettel úgy ítélte meg, hogy az egyes beszállítók követeléseinek a rendezése a bérleti díj tartozás fennállása és rendezetlensége mellett is indokolható döntésnek minősíthető, ezen igények előnyben részesítésének gazdasági indoka volt. Rámutatott arra is, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében megállapítható tényállás kapcsán az összes hitelezői érdekre figyelemmel kell a bíróságnak mérlegelnie, így önmagában ezen tényállás megvalósulását nem eredményezi az, ha egyes hitelezők más hitelezőhöz képest előnyben részesülnek. Hivatkozott arra, a szakértő megállapította azt is, hogy a fizetőképesség romlásában ezen kifizetések nem játszottak szerepet. Megállapíthatónak ítélte a szakértői vélemény alapján azt is, hogy a tartalékképzés 2013. október 31. napjáig a vagyonfelügyelő által előírt mértékben megtörtént, annak felhasználása a napi működés fenntarthatósága érdekében történt.

A szakértő gazdaságilag indokolható döntésnek minősítette a jelzálogjog alapítását is, így az

elsőfokú bíróság megállapította, hogy ezen döntés sem eredményezte a hitelezők összességének érdeksérelmét. Ugy érvelt, hogy az árukészlet elszállítása nem a fedezet elvonását jelenti a hitelezői igények elől, átcsoportosítás, illetőleg kiárusítás történt, amit a szakértő gazdaságilag indokolható lépésnek minősített.

A csődeljárás befejezésének késleltetése és az együttműködés hiánya kapcsán azt a megállapítást tette, hogy ez csak a II. rendű alperessel szemben felhozott hivatkozásként értékelhető, mivel a III. rendű alperes nem látott el hivatalosan ügyvezetői feladatokat az **E Kft.**-nél. Ezen túlmenően megállapította, hogy a felperes nem jelölte meg azt a konkrét sérelmet, amelyet a hitelezői értekezletek összehívása okozott, nem jelölte meg, milyen módon hátráltatta az eredményes csődeljárást a II. rendű alperes magatartása, ez a hitelezők milyen sérelmével járt vagy milyen módon vezetett a vagyon csökkenéséhez. Megállapította, hogy a bérleti szerződések azonnali hatályú felmondása 2013. június 4-én történt, amely a II. rendű alperes ügyvezetőségének idejére esett, ugyanakkor a felperes nem jelölte meg, hogy milyen hitelezői érdeksérelmmel járt, vagy milyen vagyonsökkenésre vezetett az e körben hozott ügyvezetői döntés. A felperes az ingatlanok ingyenes használatára vonatkozóan nem adta elő azt, hogy a birtokba adás esetén az ingatlant milyen módon, hogyan tudta volna hasznosítani, és ebből várhatóan milyen bevételre tudott volna szert tenni.

Utalt arra is, hogy ugyanezen magatartásokat hivatkozta a felperes a III. rendű alperes esetében is, így amennyiben a III. rendű alperessel szembeni kereseti kérelem alapján megállapítható lenne a III. rendű alperes befolyása a 2013. január 1-jét követő időszakban a társaság döntéseire, ez okból szintén elutasítandó lenne a kereset.

Az elsőfokú bíróság a 2017. november 15. napján kelt 88. sorszámú végzésével megállapította, hogy az eljárás a felperes és az I. rendű alperes vonatkozásában 2017. március 31. napjával, az alperesi jogutód perbelépéséig vagy perbevonásáig félbeszakadt és a 78. sorszámú ítélet az I. rendű alperessel szemben hatálytalan.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen azt kérte, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a kereseti kérelemnek mindhárom alperes vonatkozásában adjon helyt, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet mindhárom alperesre nézve megalapozatlan, jogszabálysértő, a bizonyítékokkal és a szakértői véleménnyel több ponton ellentétes.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróságnak arra vonatkozóan kellett volna lefolytatnia a bizonyítási eljárást, hogy az I. rendű alperesnek az az üzletpolitikai döntése, amellyel a **CMP Kft.**-ből az **E Kft.**-t kiválasztotta, tartósan hátrányosnak minősül-e, vagy sem. Véleménye szerint ugyanis a tartósan hátrányos üzletpolitika folytatását az ellenőrzött társaság nézőpontjából kell vizsgálni, ezért az elsőfokú bíróságnak a kiválás, mint üzletpolitikai döntés minősítése kapcsán tett meglátása téves és jogszabályellenes. Álláspontja szerint az ítélet erre vonatkozó indokolásával ellentétben a tartósan hátrányos üzletpolitika ténye igazolt, mert az elsőfokú eljárás során is kifejezetten vitatta azt, hogy a kiválás célja az új befektető felkutatására irányuló szándék lett volna. Az I. rendű alperes viszont ezzel szemben nem bizonyította azt az állítását, hogy 2011. december 19. napját követően az új befektető felkutatása érdekében bármilyen intézkedést is tett volna. Kijelentette, hogy a kiválásról szóló döntés nem hibás üzletpolitikai döntés volt, hanem egy olyan szándékos magatartás, amelynek célja az volt, hogy az üzemeltetett üzletek bérbeadóját megkárosítsák. Ugyanis egy tulajdonképpen nyereséges vállalkozásról a veszteséges tevékenységet választották le egy új, erre a célra létrehozott cég alapításával. Ezt támasztja alá az is, hogy az új cég működéséhez szükséges vagyont az alapítók nem biztosították. Az adós likviditásának helyreállítása érdekében az I. rendű alperes érdemi intézkedést nem tett, nem juttatott számára további vagyont, működését meg sem kísérelte egyéb forrásból finanszírozni. Ezen túlmenően nem döntött a három üzlet kapcsán a bérleti szerződések

felmondásáról, az ingatlanok visszaadásáról, helyette annak felperesi felmondását követő jogtalan használatáról döntött, amivel a felperesnek kárt okozott. Véleménye szerint nem helytálló az elsőfokú bíróság azon álláspontja sem, hogy az I. rendű alperes mulasztására, passzivitására vonatkozóan érdemi előadást nem tett, ezt ugyanis a 2015. február 24. napján kelt iratában részletesen kifejtette. Álláspontja szerint a tartósan hátrányos üzletpolitika megvalósulásához nem kell tartós, folyamatos magatartás, a tartósság mint kitétel nem az üzletpolitika hosszára, hanem annak eredményére utal. Amennyiben a cél valóban az **E Kft.** tovább működésének finanszírozása lett volna, úgy a jogelőd által folyósított kölcsönösszeget a kiváláskor, mint vagyont bocsátják az **E Kft.** rendelkezésére.

A III. rendű alperesre vonatkozó ítéleti indokolás kapcsán kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen vette figyelembe a II. és III. rendű alperesek nyilatkozattételét az egyéb bizonyítékokkal szemben annak alátámasztásául, hogy a III. rendű alperes nem volt árnyékügyvezető. Téves és a bizonyítékok nem megfelelő mérlegelése vezetett ahhoz, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi személyes meghallgatáson előadottakat nagyobb bizonyító erővel ruházta fel, mint az e körben a felperes kérésére meghallgatott tanúk, nevezetesen **K.Z.**, **Ú.Z.** és **G.G.** tanúk vallomásait. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság **P.L.** tanúmeghallgatását mellőzte és azt is, hogy figyelmen kívül hagyta a 2015. december 7. napján kelt észrevételeinek mellékleteként benyújtott, a ... Bíróság által a **...G...** számú perben **B.I.** tanú meghallgatását tartalmazó 8. sorszámu jegyzőkönyvet. Állította, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az arra vonatkozó okirati bizonyítékot sem, amely szerint a III. rendű alperest az **E Kft.** ügyeiben, az adós társasággal kapcsolatban megbízásokat adott, az **E Kft.**-t sajátjának tekintette. Véleménye szerint a rendelkezésre álló tanúvallomások és okirati bizonyítékok kétségtelenül igazolják azt, hogy az **E Kft.** tényleges ügyvezetője a III. rendű alperes volt.

A II. rendű alperes vonatkozásában előadta, hogy ő, mint az **E Kft.** ügyvezetője, a 2013. évre vonatkozó beszámoló letétbe helyezésére vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget, így esetében a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell, függetlenül attól, hogy 2012. évben a beszámolót a társaság letétbe helyezte, a vélelem ugyanis beáll, ha a vezető a felszámolást megelőző három év bármelyikében nem tesz eleget a letétbe helyezési kötelezettségének. A II. rendű alperes 2014. február 21. napjáig volt az **E Kft.** ügyvezetője, őt 2014. március 4. napjával törölték, így a 2013. évi beszámoló letétbe helyezésére vonatkozó kötelezettséget neki kellett volna teljesítenie. Véleménye szerint a III. rendű alperest is terhelte a beszámoló letétbe helyezésének kötelezettsége a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írtak alapján, mert ő a tényleges döntéshozói szerepe miatt ügyvezetőnek tekintendő.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vagyongfelügyelővel való együttműködés hiánya nem járt a hitelezői érdekek sérelmével, szerinte e körben az ítélet indokolása hiányos. Fellebbezésében a hitelezői érdekek sérelmét eredményező együttműködési hiányt a következő magatartásokban jelölte meg: az ügyvezetés olyan fizetőképesség helyreállítására alkalmas programot és egyezségi ajánlatot terjesztett elő, amellyel a vagyongfelügyelő nem értett egyet, azt nem fogadta el, többszöri felhívás ellenére a bérleti díj fizetésére a csődeljárás alatt nem került sor, a társaság árukészlete és a rendelkezésre álló pénzeszköz jelentős mértékben csökkent, a házipénztárból a vagyongfelügyelő jóváhagyása nélkül került sor a kifizetésre, a tulajdonosváltásról és ügyvezető változásáról a vagyongfelügyelőt nem tájékoztatták. Állította, hogy az együttműködési kötelezettség megsértésével a II. rendű alperes a csődeljárás célját hiúsította meg.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a házipénztárból történt kifizetéseket olyan magatartásnak, amely a hitelezők érdekét nem sértette, arra hivatkozva, hogy a kifizetés a szakértő szerint is gazdaságpolitikailag indokolható volt. Rámutatott arra, hogy a szakértő nem a házipénztár felhasználása, hanem az árukészletre alapított zálogjog kapcsán vélekedett úgy, hogy a cselekmény gazdaságpolitikailag indokolt lehetett. A házipénztári kifizetésekkel kapcsolatos szakértői válasz

azonban azt tartalmazza, hogy a kifizetések a normál bolti működés körébe tartoztak. Hangsúlyozta azt is, a szakértői vélemény nem adott választ arra, hogy ezek a kifizetések gazdaságpolitikailag indokolhatóak voltak-e. Véleménye szerint a gazdaságpolitikailag indokolt döntés nem a napi működés folytatása és a beszállítók kifizetése lett volna, hanem egyes vagy az összes bolt bezárása, azoknak a bérbeadó részére történő visszaadása, így megelőzendő a bérleti díj tartozás további emelkedését. Állította, hogy a házipénztári kifizetések vagyonfelügyelői ellenőrzésének elmaradása egyértelműen a hitelezők károsodásához, a saját érdekkörbe tartozó hitelezők többi hitelezővel szembeni előnyben részesítéséhez vezetett. Álláspontja szerint a bérleti díjra képzett tartalék felhasználása körében is tévedett az elsőfokú bíróság, amikor rögzítette, hogy a kifizetésekre akkor került sor, amikor a II. rendű alperes képviseleti joga már korlátozva volt. Mivel a képviseleti jog korlátozása harmadik személyek felé a Ctv. értelmében nem hatályos, ezért a hitelezői érdekek sérelmét jelentő magatartás alól a II. rendű alperes nem mentesülhet arra hivatkozással, hogy e tekintetben őt a képviseleti jog már nem illeti meg. Úgy érvelt, hogy a tartalék felhasználásának időszakában a II. rendű alperes az adós ügyvezetője volt, a III. rendű alperest pedig ügyvezetőnek kell tekinteni.

Kiemelte azt is, hogy az árukészleten alapított jelzálogjog és az árukészlet elszállítása kapcsán a szakértő nem mondta ki teljes bizonyossággal, hogy a jelzálogjog alapítása gazdaságilag indokolt volt, csak annyit rögzített, hogy az a nyereségességet nem befolyásolta. Véleménye szerint a zálogjog alapításával az alperesek célja nem a nyereségesség befolyásolása, hanem a hitelezők kielégítési alapjának az elvonása volt.

A hitelezői értekezlet kapcsán kitért arra is, hogy az ítélet indokolása szerint a felperes nem bizonyította, hogy a megvalósult szabálytalanságok a hitelezői érdekek sérelmét eredményezték. Álláspontja szerint azonban a hitelezői értekezletekkel kapcsolatos alperesi magatartást nem önmagában, hanem az árukészletre alapított jelzálogjoggal összefüggésben kell értékelni. Az ingó zálogjogra tekintettel ugyanis az **MP Kft.** lett az adós legnagyobb hitelezője, így az alperesek elérték, hogy a csődmoratórium két alkalommal is meghosszabbításra került, és azt is, hogy a hitelezői értekezleten a többi hitelező számára kedvezőtlen döntés született. A zálogjoggal elérték azt is, hogy a csőd eljárás a lehetségesnél sokkal később fordult felszámolásba, ami a hitelezői érdekeket sértette, mert a felszámolási eljárás megakadályozta volna, hogy a teljes céget ismeretlen és ellenőrizhetetlen tulajdonosok részére játsszák át.

A bérlemények birtokba adásának hiánya kapcsán tett ítéleti megállapításra, amely szerint a felperes nem igazolta az ingatlanok általa történő hasznosításának módját, kifejtette, hogy ha új bérlőt nem is talált volna, akkor is lehetősége lett volna az üzlethelyiségeket értékesíteni és bevételre szert tenni, azonban ez a bizonyítás lehetetlen, mivel az ingatlanok vissza nem szolgáltatására tekintettel a hasznosítási lehetőség igazolása a felperestől nem elvárható.

A II. és III. rendű alperes a közös fellebbezési ellenkérelemében az ítélet helybenhagyását kérte.

Az I. rendű alperes tekintetében megállapított félbeszakadásra tekintettel csupán a II. és III. rendű alperesek vonatkozásában tettek nyilatkozatot, amelyben kifejtették, hogy a III. rendű alperes által képviselt **P Kft.**, mint Régiós Központ felelősséggel tartozott a franchise rendszergazda irányában a csatlakozott franchise átvevőknek a beszállítókkal szemben tanúsított fizetési fegyelmeért. Ebből következően a III. rendű alperes nem egyszerűen jogosult, de köteles is volt a franchise átvevő vállalkozások tevékenységének folyamatos figyelemmel kísérésére. A franchise rendszer szerves része a hierarchikusan felépített felelősségvállalási rendszer, amelynek keretében a régiós központnak megfelelő biztosítékokat kellett adnia a rendszergazdának, amely óvadéki, zálogjogi, készfizető kezességi és bankgarancia, valamint azonnali beszédési megbízások együttes állítását és fenntartását követelte meg. A felperes ennek az állításnak az ellenkezőjét nem tudta bizonyítani.

Rámutattak arra is, hogy a tanúvallomások kapcsán a felperes a fellebbezésében mellőzte annak ismertetését, hogy **K.Z.** tanú a felperes ügyvezetője, egyben **G.G.** tanú gyermekének apja. Emellett

- véleményük szerint - **Ú.Z.** vagyonfelügyelőtől sem volt elvárható az elfogulatlan tanúvallomás. Álláspontjuk szerint téves az a felperesi álláspont, hogy a 2013. évi mérleg közzétételi kötelezettsége a II. rendű alperest terhelte. A II. rendű alperes erre vonatkozó kötelezettségének az ügyvezetői jogviszonya fennállásának idején hiánytalanul eleget tett.

A felperes a fenti nyilatkozatra vonatkozóan kifejtette, hogy az alperesi tényelőadás a III. rendű alperes vonatkozásában a rendelkezésre álló bizonyítékoknak ellentmond, mivel az eljárás során meghallgatott tanúk **H.A.** kivételével úgy nyilatkoztak, hogy a tényleges döntéseket a III. rendű alperes hozta meg, a II. rendű alperes az ő jóváhagyása nélkül érdemi döntést nem hozott. Szerinte a tanúk azt is megerősítették, hogy a döntések kapcsán nem a II. rendű, hanem a III. rendű alperessel egyeztettek. Megismételte továbbá, hogy a 2013. gazdálkodási évre vonatkozó mérleg elkészítésének és közzétételének kötelezettsége a II. rendű alperest terhelte, mivel az ügyvezetői feladatait 2014. február 21. napjáig látta el.

A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt azt szögezi le, hogy az elsőfokú ítéletet a fellebbezés korlátaira és a pernek az I. rendű alperes vonatkozásában megállapított félbeszakadására tekintettel csak a II. és III. rendű alperes vonatkozásában vizsgálta felül, amelynek során megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a kereset tárgyában helyesen döntött, az ítélet megalapozott, a bíróság a döntéshez szükséges tényállást kellően feltárta és a megállapított tényekből helytálló következtetéseket vont le. A részletesen indokolt határozat megállapításaival és a döntés jogi indokaival az ítéltábla egyetért, ezért csupán a fellebbezésben írtak kapcsán mutat rá a következőkre.

A felperes a II. és III. rendű alperes vonatkozásában keresetét a felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelem bíróságra érkezése (2014. június 18.) idején hatályos, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) és (3) bekezdésében foglaltakra alapította, amely rendelkezések alapján az adós gazdálkodó szervezet vezetőinek felelőssége állapítható meg a hitelezői érdekek sérelme tekintetében.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése kimondja, hogy a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. §] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. A gazdálkodó szervezet vezetőjének minősül az a személy is, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

A (3) bekezdés - többek között - úgy rendelkezik, hogy amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

A felperes a III. rendű alperesnek az **E Kft.** működésében betöltött szerepét illetően a fellebbezésében nem hozott fel olyan új tényt vagy bizonyítékot, amely alkalmas lenne arra, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság megállapításától eltérően azt feltételezze, hogy a III. rendű alperes az adós társaság döntéseire ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során indokoltan mellőzte **P.L.** vagyongfelügyelői helyettes tanúként történő meghallgatását arra hivatkozással, hogy többlet információ a tanútól nem várható. Különösen indokolt a döntés annak tükrében, hogy az elsőfokú eljárás iratainak tanúsága szerint a csődeljárás során a vagyongfelügyelő büntető feljelentést tett, így a vagyongfelügyelőként eljáró személyek elfogulatlansága kétséges. Nem bírhatott kellő súllyal ezen tényre vonatkozóan **K.Z.** és **G.G.** tanúk vallomása sem, előbbi személynek a felperesnél betöltött vezetői minőségére, utóbbinak pedig a **K.Z.**hoz fűződő kapcsolatára figyelemmel. **B.I.** tanúvallomását szintén ellentmondásosnak ítélte a bíróság annak alapján, hogy nevezett személy állította azt is, a munka kapcsán a megbízást a III. rendű alperestől kapta, illetve azt is, hogy a társaság működésére nem volt rálátása.

Elfogadta az ítéltábla a III. rendű alperesnek a franchise jogviszonyban működtetett élelmiszerüzletek működése kapcsán, mint a Régiós Központ vezetőjének a feladataira, felelősségére vonatkozó hivatkozást is, életszerűnek véelve azt, hogy a franchise jogviszonyból eredően őt akár egyetértési jog is megillette a bérleti szerződésekről folytatott tárgyalások során. Nem találta helytállónak az ítéltábla azt a felperesi érvelést, ami szerint az a személy, aki a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írtak alapján tényleges döntéshozói szerepére figyelemmel a gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselőjének minősül, az üzleti évet záró beszámoló közzétételének a kötelezettsége is terheli. Helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy ez csak a választott ügyvezető feladata lehet. Ebben a kérdésben az ítéltábla véleménye is az, hogy a törvény szövegének helyes értelmezése alapján az ilyen személy felelősségének a megállapítására csak az (1) bekezdésben ismertetett tényállás megvalósulása esetében kerülhet sor, a tényleges döntéshozói szerep bizonyítottága viszont nem eredményezi azt, hogy az ilyen személy minden egyéb jogszabályi kötelezettség vonatkozásában azonos elbírálás alá esne a vezető tisztségviselővel.

A II. rendű alperes vonatkozásában is helytálló következtetésre jutott az elsőfokú bíróság, amikor sem a Cstv. 33/A. § (1), sem pedig a (3) bekezdésben foglaltak alapján nem találta megállapíthatónak a felelősségét.

Az ítéltábla az **E Kft.** 2013. évben közzétett mérlegbeszámolójából megállapította, hogy annak fordulónapja 2012. december 31. napja volt, amelynek megfelelően, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 153. § (1) bekezdése alapján a 2013. évre, mint üzleti évre vonatkozó mérlegbeszámolót az ügyvezető 2014. május 31. napjáig volt köteles közzététel céljából az illetékes minisztériumnak megküldeni. A II. rendű alperes ügyvezetői tisztsége 2014. február 21. napjával megszűnt. Figyelemmel arra, hogy e jogszabályi kötelezettség teljesítésének a határideje a II. rendű alperes megbízatásának a megszűnésekor még nem járt le, a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem róható mulasztásként a terhére az, hogy a 2013. évre vonatkozó beszámoló közzététele ténylegesen nem történt meg.

Az árukészlet elzálogosításával kapcsolatban az ítéltábla nem ismétli meg az elsőfokú bíróság ítéletének indokait, csupán arra mutat rá, hogy a zálogjog, miután csak korlátozza a tulajdonos rendelkezési jogát, nem jár együtt a vagyon elvonásával, az csupán abban az esetben eredményezett volna vagyonelvonást, ha a zálogjogra figyelemmel a jogosult hitelező a felszámolás alatt a Cstv. 49/D. §-a alapján elsődleges kielégítésben részesülve, más hitelezőket megelőzve és kizárólag kapja meg a zálogtárgy értékesítéséből eredő bevételt. A felszámolási eljárás irataiból az ítéltábla megállapította, hogy sem a felszámolás alatt, sem annak befejezésekor ilyen hitelezői igény kielégítésére nem került sor.

A házipénztárból való kifizetés kapcsán, annak újbóli hangsúlyozása mellett, hogy a szakértő szerint

a kifizetések a normál bolti működés körébe tartoztak, rámutat az ítélet tábla arra is, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által sem vitatottan tényként állapította meg, hogy a beszállítók számlái mellett a cég munkabérek és adótartozást is rendezett. Ebből következően a bankszámláról, illetve a házipénztárból történő kifizetések nem az összes, hanem valószínűsíthetően csupán a felperesi hitelező érdekét sérthették. Ez azonban, ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, nem jelenti a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott tényállás megállapíthatóságát, ugyanis a bíróságnak az összes hitelezői érdekre figyelemmel kell a magatartás eredményét mérlegelnie, így önmagában az, ha egyes hitelezők más hitelezőhöz képest előnyben részesülnek, nem jelenti ezen tényállás megvalósulását.

A felperes által állítottan a csődegyezség megghiúsítását célzó és eredményező magatartás sem tekinthető az ítélet tábla álláspontja szerint a hitelezői érdeket sértő magatartásnak, mert a megállapodás az adós és a hitelezők között jön létre, a csődegyezség tehát nem egy személy döntése.

A Csődtörvénynek a vagyonfelügyelővel való együttműködésre vonatkozó előírásainak a megsértése önmagában szintén nem vezethet az ügyvezető felelősségének a megállapításához, mert ezeknek a cselekményeknek a hitelezői érdekek sérelmével járó vagyronvesztést kell eredményezniük. A felperes által megjelölt magatartások és a hitelezői érdek sérelmét jelentő vagyronvesztés közötti összefüggésre a felperes a fellebbezésében sem világított rá, azoknak a vagyonsökkenést eredményező hatását konkrét adatokkal alátámasztva nem ismertette.

Az ítélet tábla mindezek mellett szükségesnek tartja hangsúlyozni az elsőfokú bíróság azon érvelését is, hogy ugyanezen magatartásokat hivatkozta a felperes a III. rendű alperes esetében is, így a III. rendű alperessel szembeni kereseti kérelem - amennyiben megállapítható lenne a III. rendű alperes befolyása a 2013. január 1-jét követő időszakban a társaság döntéseire - ez okból szintén elutasítandó lenne.

A fenti indokokra figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítélet tábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2)-(4) bekezdése alapján 250.000 forint + áfa összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

Budapest, 2018. október 10.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.  
s.k.

a tanács elnöke

dr. Mizerák Judit s.k.

előadó bíró

dr. Rápolti Barbara

bíró

A kiadmány hitelül:  
(Varga Beatrix)